

TRUMP TROBA UN ALTRE ENEMIC

Colòmbia i el seu President amenaçats per Tump

Sóc demòcrata i d'esquerres així que entenc perfectament que un xulo piscines com Trump em tingui ganes, però s'ha confós una vegada més. Les diferències personals es dirimeixen personalment, no buscant l'empara dels països que representen el litiga'ns.

Històricament Amèrica llatina no ha tingut sort, ni amb els seus descobridors, ni amb els virreis ni amb els seus propis polítics però els que de debò han enfonsat la part sud del continent americà han estat els seus presumptes protectors, gairebé sempre representats pel Usacos del Nord. Ara amb Trump als Usacos ja no se'ls pot considerar ni com a socis ni protectors ni tan sols veïns amables, ara senzillament estem condicionats pel seu armament de llarg abast.

Sempre he considerat perillós deixar-se anar a les mans de Déu. Sense ell el món hauria anat millor, però estar en mans de Trump encara és pitjor.

Què, qui, com, quant, per què s'ha

atorgat al discapacitat de Trump decidir el present i futur del Sud?

El mutisme internacional davant les constants i capritxoses agressions de Trump és el gran interrogant que

arrossega la política d'aquest segle. El seu gran i misteriós escàndol, la seva vergonya eterna.

Gustavo Petro. Presidente de Bolivia

Traducció simultània

L'ART D'EXIGIR EL PERDÓ

Netanyahu prepara la seva vida de delinqüent

Netanyahu coneix prou bé del que són capaços els seus socis de govern. Ara el tenen agafat pel coll obligant-lo a continuar amb l'extermini palestí a canvi d'evitar-se la convocatòria d'eleccions, situació que el portaria en 24 hores al banc dels acusats.

Però quan no quedi ni un palestí per matar el líder sionista sap (perquè és el mateix que faria ell) que els seus socis deixaran de subjectar-lo del coll perquè caigui a plom sobre el jutjat.

Netanyahu sap que és culpable de tot el que se l'acusa i unes quantes coses més. Sap que li caurà una sentència exemplar –que després no complirà– i que al final ni li donaran el Premi de la Pau conjuntament amb el bandarra americà ni el seu panegíric històric serà del tot presentable. Què fa doncs Netanyahu?

Demana perdó per avançat i accepta culpes però aprofitant que encara mana, diu als jutges què han de fer, la

Aquest és el camí de novembre, senyor.

Després Netanyahu va fer ploure sofre i foc sobre Gaza – venia del cel.

Així va enderrocar Gaza, sí, la integralitat de la banda, incloent habitats i el que hi creixia.

condemna que li han d'imposar i, sobre tot, l'indult que li han de concedir per bona conducta quan era petit.

Comportament típic d'un covard que s'amaga darrera qualsevol assassí. Fort i sense pietat mentre mana, vergonyosament suplicant quan es queda sense poder.